

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **V. T.**
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2020, čj. 31/2020-160-SPR/4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Žalobci byla příkazem Magistrátu hl. m. Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 2. 2019, čj. MHMP 350646/2019/Čer, uložena pokuta ve výši 2.500 Kč za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (silniční zákon) – dále jen „silniční zákon“, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 27. 4. 2018 porušil povinnost dle § 18 odst. 4 silničního zákona, neboť při řízení vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 31 km/h. Příkaz byl žalobci doručen dne 27. 2. 2019. Dne 1. 3. 2019 byl podán odpor proti

příkazu, a to z e-mailové adresy kocourek@nechcipokutu.cz bez zaručeného elektronického podpisu. V odporu bylo uvedeno, že zástupcem žalobce je společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o. (dále jen "PaCh"), zastoupená panem P. K. (dále též jen „tvrzený zmocněnec“), osobou pověřenou pro výkon funkce statutárního orgánu.

2. Dne 6. 3. 2019 obdržel správní orgán I. stupně obsahově shodný blanketní odpor, a to elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, z datové schránky P. K. Usnesením ze dne 13. 3. 2019 vyzval správní orgán I. stupně tvrzeného zmocněnce k doložení zastoupení žalobce předložením plné moci. Dne 21. 3. 2019 obdržel správní orgán I. stupně elektronické podání z datové schránky PaCh, a to se zaručeným elektronickým podpisem, obsahující tři listiny: (i) plnou moc dne 28. 2. 2019 udělenou žalobcem společností PaCh k jeho zastupování v řízení o daném přestupku, (ii) smlouvu o převodu obchodního podílu ze dne 23. 11. 2018, a to převodce P. D. (dále jen „původní jednatelka“) na nabyvatele – spolek Ochrana řidičů o. s. (dále jen „OS“), podle níž se převádí téhož dne stoprocentní obchodní podíl na PaCh na nabyvatele, (iii) zápis ze dne 23. 11. 2018 o rozhodnutí jediného společníka PaCh (tj. spolku OS) o odvolání původní jednatelky PaCh, a o jmenování nového jednatele - spolek OS, přičemž tento spolek bude při výkonu funkce jednatele společnosti zastupovat tvrzený zmocněnec, tj. pan K.
3. Správní orgán I. stupně nařídil na den 18. 4. 2019 ústní jednání, ke kterému předvolal žalobce a PaCh jako zmocněnce. K ústnímu jednání se ani jeden z nich nedostavil.
4. Správní orgán I. stupně rozhodl ve věci rozhodnutím ze dne 17. 4. 2019, čj. MHMP 350646/2019/Čer, vydaným dne 18. 4. 2019, jímž uznal žalobce vinným totožným přestupkem jako v případě příkazu ze dne 21. 2. 2019, uložil mu pokutu ve stejné výši a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.
5. Dne 30. 4. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno z datové schránky tvrzeného zmocněnce odvolání, a to se zaručeným elektronickým podpisem; současně byla doručena plná moc ze dne 30. 4. 2019 udělená žalobcem tvrzenému zmocněnci k zastupování v řízení o daném přestupku.
6. Žalovaný vydal dne 10. 1. 2020 žalobou napadené rozhodnutí, kterým rozhodl podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) tak, že se rozhodnutí správního orgánu vydané dne 18. 4. 2019 (*pozn. soudu - viz razítko „vypraveno dne“ na č. l. 74 správního spisu*) ruší, a současně se „řízení vedené po nabytí právní moci příkazu o uložení pokuty ze dne 21. 2. 2019 č. j. MHMP 350646/2019/Čer zastavuje“. Žalovaný dospěl k závěru, že odpor proti příkazu byl podán osobou neoprávněnou, příkaz proto nabyl právní moci dne 8. 3. 2019. Řízení, které probíhalo po právní moci příkazu, bylo nutno zastavit, neboť byla porušena jedna ze základních právních zásad *ne bis in idem*, tj. ve stejné věci bylo rozhodnuto dvakrát.
7. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce v žalobě předně namítl, že výrok napadeného rozhodnutí je nesrozumitelný, vnitřně rozporný a odporující § 90 odst. 1 správního řádu. Rozhodl-li žalovaný o zastavení řízení, nemůže být v právní moci příkaz; zastavení řízení podle žalobce odpovídá termínu „zproštění obvinění“.

9. Žalobce dále namítl, že napadeným rozhodnutím byl porušen princip právní jistoty a žalobce byl zkrácen v právu na soudní ochranu. Pokud by byl totiž odpor hodnocen správním orgánem I. stupně jako vadný, uplatňoval by žalobce opatření proti nečinnosti a následně by případně podal žalobu na nečinnost správního orgánu I. stupně. Takové prostředky ochrany již však z důvodu uplynutí zákonných lhůt podat nemůže. Dříve je podat také nemohl, neboť jeho odpor správní orgán I. stupně posoudil jako řádně podaný a v řízení pokračoval. Byl-li odpor podán vadně, avšak správní orgán I. stupně provedl řízení a vydal rozhodnutí ve věci, došlo tím podle žalobce ke konvalidaci vady, a žalovaný měl postupovat tak, jako by odpor byl bezvadný.
10. Žalobce v žalobě též nabízí právní úvahy, pro které se domnívá, že odpor byl navíc podán řádně. Oponoval tím, že vyloučení substituční doložky v plné moci je irelevantní, neboť tvrzený zmocněnec jednal přímo jménem PaCh. Jednání jménem PaCh prokázal listinou o rozhodnutí jediného společníka společnosti o jeho jmenování do funkce jednatele; stav zápisu v obchodním rejstříku byl podle žalobce nerozhodný. Listina o jmenování tvrzeného zmocněnce jednatelem je pravá; výtky žalovaného ohledně formy autorizované konverze listiny jsou liché. S odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. II. ÚS 3688/13, navíc žalobce dodal, že pokud měl správní orgán I. stupně či žalovaný pochybnosti ohledně jednání tvrzeného zmocněnce jménem PaCh, měl jej vyzvat k odstranění případných nedostatků či objasnění situace. S odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 3144/14, a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. 6 Ca 157/2004, žalobce uvedl, že oprávnění tvrzeného zmocněnce zastupovat žalobce bylo nejpозději prokázáno předložením plné moci v odvolacím řízení, neboť tato plná moc byla udělena pro celé řízení.
11. Žalobce konečně namítl porušení § 15 odst. 4 správního řádu s tím, že v odvolání žádal, aby mu žalovaný sdělil určenou oprávněnou úřední osobu, která bude věc projednávat, avšak nedostalo se mu odpovědi. Žalovaný mu tak postupem znemožnil podat námitku podjatosti. Určená oprávněná úřední osoba je podle žalobce podjatá, neboť opakovaně ve věcech řešených žalovaným vznáší výhrady vůči advokátu žalobce a podala vůči němu i stížnost na Českou advokátní komoru; negativně hodnotí při řešení kauz také procesní strategie tvrzeného zmocněnce. Podle žalobce šlo o vadu řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí. Žalobce k tomu poukázal na rozsudky NSS ze dne 6. 5. 2015, sp. zn. 1 As 175/2014, a ze dne 30. 11. 2017, sp. zn. 4 As 205/2017.
12. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, v žalobě též upozornil, že nedávají souhlas k tomu, aby jejich osobní údaje byly vyvěšeny na webové stránce Nejvyššího správního soudu, neboť ke zveřejňování dochází v nedostatečně anonymizované formě, a navrhl, aby se soud vyjádřil tak, že věc není v jeho kompetenci a nespravuje web NSS.
13. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v daném případě nastala velmi specifická procesní situace, kdy bylo nutno o odvolání rozhodnout, avšak zároveň v souladu se zásadou *ne bis in idem* „odklidit“ rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S odkazem na závěry Nejvyššího správního soudu (NSS) v rozsudku ze dne 30. 10. 2019, sp. zn. 1 As 239/2019, dodal, že projednání podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu by bylo pouze formální. Již v napadeném rozhodnutí žalovaný odůvodnil, že odpor byl nepřipustný,

neboť jej podala osoba k tomu neoprávněná; žalovaný přitom vycházel ze zápisu v obchodní rejstříku.

15. Žalovaný dále konstatoval, že opožděným předložením plné moci udělené tvrzenému zmocněnci nelze zhojit nedostatek dříve podaného odporu, a k tomu odkázal na rozsudky NSS ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 2 As 215/2015, a ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. 10 As 384/2019. Žalovaný uvedl, že tvrzený zmocněnec žalobce je všeobecně znám svým obstrukčním jednáním v různých fázích správních řízení, kdy následně předložené plné moci sám zpochybňuje (k tomu žalovaný poukázal na rozsudky NSS ze dne 31. 8. 2017, sp. zn. 1 As 352/2016, a ze dne 6. 2. 2019, sp. zn. 9 As 429/2018). Postup tvrzeného zmocněnce označil žalovaný za zneužití práva na zastoupení s tím, že pokud by tvrzený zmocněnec předložil řádnou plnou moc a nejednal přes několik prostředníků, daná situace by nenastala; postup tvrzeného zmocněnce má za cíl zánik odpovědnosti žalobce za přestupek s využitím procesních pastí na správní orgány ohledně dokládání zastoupení obviněného.
16. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nebyl informován o oprávněné úřední osobě, avšak nemělo to vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť ze žaloby neplyne, jak se tato vada dotkla práv žalobce. S odkazem na rozsudky NSS ze dne 2. 3. 2017, sp. zn. 7 As 332/2016 a sp. zn. 7 As 313/2016, a ze dne 16. 3. 2020, sp. zn. 1 As 412/2019, a usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, sp. zn. Nao 122/2017, žalovaný dodal, že námitkám podjatosti vzneseným uvedeným zmocněncem, a to i v jiných správních řízeních, nebylo vyhověno, pro jejich zjevnou obstrukčnost. Mgr. S. D., jako oprávněná úřední osoba žalovaného, tak pouze vychází při svých vyjádřeních z veřejně dostupné judikatury NSS, což nemůže být považováno za důvod jeho podjatosti. Žalovaný uvedl, že námitka porušení § 15 odst. 4 správního řádu je shodnými osobami uplatňována v kauzách na různých soudech, přičemž jen ve výjimečných případech jí bylo vyhověno (rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2017, sp. zn. 4 As 205/2017). Žalovaný doplnil, že tvrzenému zmocněnci i současnému advokátu žalobce je ostatně známo, že o odvolání rozhoduje daná konkrétní oprávněná úřední osoba, proto je zjevné, že jejich námitka podjatosti vznesená až v soudním řízení je účelová. Žalovaný informoval, že podnět k profesní komoře advokáta byl podán z důvodu zatěžování žalovaného neprojednatelnými podáními ze strany tohoto advokáta, přičemž z vyjádření ČAK, z níž žalovaný též citoval (písemnost ze dne 21. 6. 2019, čj. S1085/2018-011), vyplynulo, že tento podnět byl oprávněný a komora zástupce žalobce upozornila, aby postupoval v souladu s povinnostmi advokáta a pravidly profesionální etiky, a vytýkaného jednání zanechal. Podle žalovaného navíc současný advokát žalobce nebyl zástupcem žalobce ve správním řízení, proto uvedená skutečnost nemá na projednání věci žalobce vliv. Žalovaný současně požádal, aby v případě zrušení napadeného rozhodnutí soud přihlédl při rozhodování o náhradě nákladů soudního řízení k argumentaci uvedené NSS v rozsudku sp. zn. 1 As 239/2019.
17. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nutnosti nařizovat ústní jednání, neboť žalobce s takovým

projednáním výslovně v žalobě souhlasil a žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

19. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
20. Soud nejdříve uvádí, že předmětem tohoto řízení je přezkum rozhodnutí, kterým bylo jednak zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a současně zastaveno další řízení. Obecně však platí, že pokud odvolací orgán zruší prvostupňové rozhodnutí, nelze se zabývat povahou napadeného rozhodnutí žalovaného a možností jeho přezkumu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Rozhodnutím odvolacího orgánu podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu dochází ke zrušení předchozího rozhodnutí a zastavení řízení, protože typicky nemělo být rozhodnutí vydáno a řízení vedeno. Nejde tedy o případ, kdy by se věc po zrušení předchozího rozhodnutí dostala do procesního stádia, kde by správní orgán měl věc znovu meritorně posuzovat, a tedy do stádia, kdy by nebylo o sporné otázce rozhodnuto; v takovém případě by totiž žaloba proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu nebyla přípustná. Naopak, souběžným zastavením řízení ve věci dochází k ukončení správního řízení; další řízení, kde by žalobce mohl uplatňovat případné opravné prostředky, nebo se k věci jakkoliv dál vyjadřovat, již vedeno není. V dané věci je v důsledku vydání napadeného rozhodnutí žalovaného řízení ukončeno pravomocným rozhodnutím - příkazem, jenž má hmotněprávní důsledky na sféru veřejných subjektivních práv a povinností (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2016, sp. zn. 1 As 225/2016). Jak uvedl NSS v usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 6 A 25/2002: *„Zastaví-li správní orgán správní řízení např. z důvodu, že žadatel na výzvu neodstraní vady žádosti (nepředloží požadované podklady), nerozhoduje tím meritorně o podané žádosti (neposuzuje žádost z hlediska hmotného práva), nýbrž se jeho rozhodnutí zakládá výlučně na aplikaci procesních norem; osoba, ohledně jejíž žádosti bylo řízení zastaveno, není zkrácena na svých hmotných právech, nýbrž opět na právu na meritorní projednání věci. I přesto jsou správní soudy povinny se žalobou proti takovému rozhodnutí o zastavení řízení meritorně zabývat.“*
21. Jinak řečeno, soud je oprávněn napadené rozhodnutí přezkoumat, avšak pouze z hlediska splnění procesních podmínek pro zastavení řízení, k němuž mělo vést zrušení nezákonně vydaného druhého rozhodnutí ve stejné věci.
22. Klíčovou otázkou pro posouzení dané věci je, zda byl odpor proti příkazu podán řádně, resp. oprávněnou osobou, a měly tak nastat jeho zákonné důsledky, kterými jsou zrušení příkazu a pokračování ve správním řízení. Pokud by tomu tak bylo, napadené rozhodnutí žalovaného by bylo nezákonné a soud by musel přistoupit k jeho zrušení.
23. Soud při posuzování této otázky vycházel z následující právní úpravy.
24. Podle § 150 odst. 3 správního řádu *[p]roti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřipustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.* (zvýraznění podtržením doplnil soud).
25. Podle § 89 odst. 2 správního řádu *[o]dvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost*

napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

26. Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu [j]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.
27. Ke skutkovému stavu v dané věci v podrobnostech soud odkazuje na shrnutí obsahu správního spisu uvedeného v bodech 1. až 6. výše. Z takto zjištěného skutkového stavu vyplývá, že správní orgán I. stupně po podání odporu a listin doložených tvrzeným zmocněncem (viz bod 2. – (i) až (iii) výše) pokračoval ve správním řízení a vydal dne 18. 4. 2019 rozhodnutí ve věci. Následné odvolání žalobce proti rozhodnutí zaslal žalovanému k rozhodnutí o odvolání se správním spisem, ve kterém je na čl. 88 založen výpis z obchodního rejstříku ze dne 31. 5. 2019, podle něhož k tomuto datu byla v rejstříku jako jediný jednatel a společník společnosti zapsána původní jednatelka PaCh.
28. Otázkou účinnosti skutečností zapsaných v obchodním rejstříku se zdejší soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2021, čj. 1 A 74/2019-36, kde tamní žalobkyni zastupoval stejný zástupce, jako v nyní projednávané věci. Zdejší soud v bodech 28. a 29. citovaného rozsudku ke stejné žalobní námitce uvedl toto: „Ve vztahu k účinnosti skutečností zapsaných v obchodním rejstříku je pak nutno odkázat především na zásadu materiální publicity veřejného rejstříku podle § 8 odst. 1 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěrenských fondů (typicky katastru nemovitostí nebo obchodního rejstříku), která působí v situacích, kdy existuje nesoulad mezi skutečným a zapsaným právním stavem v příslušném veřejném rejstříku. Podle tohoto ustanovení [p]roti osobě, která právně jedná důvěřujíc údají zapsanému do veřejného rejstříku, nemá ten, jehož se zápis týká, právo namítnout, že zápis neodpovídá skutečnosti. Dále podle odstavce 2 věty první citovaného ustanovení platí, že [ú]daje a obsah listin, jejichž zveřejnění zákon ukládá, může zapsaná osoba namítat vůči třetím osobám až od okamžiku jejich zveřejnění, ledaže by prokázala, že třetí osobě byly známy dříve. Uvedená zásada spočívá v tom, že nejsou-li určité skutečnosti v obchodním rejstříku zapsány, je pro právní postavení třetích osob rozhodující zapsaný stav, jedná-li v důvěře ve správnost zápisu. Jinak řečeno, dokud skutečnosti zapsané v obchodním rejstříku nejsou vymazány nebo změněny, jsou účinné vůči každému a nikdo se nemůže dovolávat vůči jednajícím, že zápis v obchodním rejstříku již neodpovídá skutečnosti, ledaže by jedající nejednal v důvěře v zápis v obchodním rejstříku, protože mu rozpor se skutečností byl znám. Rozhodující je tedy důvěra v aktuální stav zápisu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 21 Cdo 1388/2007, které se sice vztahovalo k předchozí právní úpravě za účinnosti zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, jehož závěry však lze aplikovat v této otázce i na nyní posuzovanou věc). Uvedená zásada se přitom vztahuje toliko na zápisy v obchodním rejstříku, nikoliv na obsah listin ve Sbírce listin, které byly podkladem pro zápis dané skutečnosti do obchodního rejstříku. Správní orgány proto postupovaly správně, pokud při svém rozhodování vycházely ze skutečností zjištěných z výpisu z obchodního rejstříku. V takovém případě neměly pochybnosti o tom, kdo je jednatelem společnosti, kterou si žalobkyně zvolila za svého zmocněnce, a touto osobou v uvedené době nebyl [P. K.]. Nad rámec již řečeného a nezbytně nutného nelze též pominout skutečnost, že v dnešní době se zápisy do obchodního rejstříku realizují pomocí on-line formulářů, přičemž

jejich vyplnění a následné odeslání trvá několik pár minut. Přesto prodleva se zápisem o novém jednatelem zmocněnce žalobkyně v obchodním rejstříku trvala bez mála 7 měsíců (od 23. 11. 2018 do 14. 6. 2019). S ohledem na zásadu materiální publicity zápisů v obchodním rejstříku proto nemůže nyní žalobkyně úspěšně namítat, že zápis týkající se jednatele jejího zmocněnce neodpovídal skutečnosti, což ostatně ani neučinila. (zvýraznění podtržením doplnil nyní soud).

Soud se dále ztotožnil s názorem žalovaného, že listiny, které byly správnímu orgánu I. stupně předloženy k prokázání změny v osobě jednatele zmocněnce žalobkyně, byly sice v tzv. konvertované podobě ve smyslu zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi, ta však nezaručuje pravdivost uvedených údajů, pouze shodu obsahu dokumentu v elektronické podobě s následně staženým listinným dokumentem. Proto listiny zaslané údajným zmocněncem žalobkyně správnímu orgánu I. stupně k doložení jeho oprávnění k zastupování neprokazovaly pravdivost obsahu, ale pouze shodu obsahu dokumentů ve dvou různých formách (tištěné a elektronické). Současně si lze dost dobře představit, že ve vztahu k listinám předkládaným uvedeným zmocněncem, potažmo údajným zmocněncem, s ohledem na předchozí zkušenosti s jejich jednáním v rámci správních řízení vykazujících obstrukční charakter (který byl mnohokrát potvrzen i NSS) přistupují správní orgány rozhodující o dopravních přestupcích s větší mírou obezřetnosti. Jinak řečeno, není divu, že s ohledem na dosavadní způsob zastupování účastníků řízení obviněných z přestupků uvedeným zmocněncem či údajným zmocněncem, nedůvěřovaly správní orgány obsahu předkládaných listin a po ověření skutečností zapsaných v obchodním rejstříku správně dospěly k závěru, že údajný zmocněnec nebyl oprávněnou osobou k zastupování žalobkyně, a to od počátku.“

29. Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc, a to včetně závěrů o doložce konverze předložených listin odkazovaných v bodě 2. (i) až (iii). Soud přitom neměl důvody se od uvedeného názoru jakkoliv odchylovat. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že dle výpisu ze spolkového rejstříku vznikla tvrzenému zmocněnci funkce statutárního orgánu OS až dne 31. 5. 2019. Soud se po ověření ve veřejně přístupném spolkovém rejstříku též shoduje se žalovaným v tom, že tvrzený zmocněnec byl jako statutární orgán zapsán až 10. 10. 2019, přičemž do tohoto data nebyl ve spolkovém rejstříku zapsán žádný statutární orgán. Odpor však byl podán již dne 1. 3. 2019, resp. 6. 3. 2019.
30. V posuzovaném případě bylo tedy bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že tvrzený zmocněnec v dané době nebyl oprávněn podat odpor proti příkazu ze dne 21. 2. 2019 o uložení pokuty žalobci, a s tímto závěrem žalovaného se ztotožňuje i zdejší soud a odkazuje na něj. Na podaný odpor je tedy třeba hledět z pohledu žalobce tak, jako by nebyl nikdy podán. Žalovaný v rámci řízení o odvolání zjistil pochybení na straně správního orgánu I. stupně, který nesprávně pokračoval v řízení a považoval příkaz ze dne 21. 2. 2019 za zrušený; jinak řečeno, další řízení po podání odporu bylo již vedeno v rozporu se zákonem. Takovou vadu řízení byl žalovaný povinen napravit a nemohl jí bez dalšího přehlédnout, natož považovat za „zkonvalidovanou“. Tuto vadu nemohla zhojit ani skutečnost, že správní orgán I. stupně vyvolal akceptováním podaného odporu u žalobce dojem, že příkaz byl ze zákona zrušen. Podaný odpor byl totiž nepřipustný, a takový odpor dle výslovného znění zákona nezpůsobuje zákonem předvídané účinky spojené s řádně podaným odporem. Není tedy důvodná námitka žalobce, že v dané věci byla tato vada dalším vedením řízení zhojena a žalovaný měl odvolání posoudit meritorně. Takový postup by byl totiž nezákonný. K tomu se vyjádřil v minulosti též NSS ve svém

rozsudku ze dne 30. 10. 2019, čj. 1 As 239/2019-24, na který zcela vhodně odkázal též žalovaný ve svém vyjádření k žalobě a citoval z něj podstatnou pasáž, kterou soud taktéž považuje za vhodné citovat. Podle tohoto rozsudku NSS „[n]ebyl-li odpor vůbec podán, nemohl magistrát (potažmo) žalovaný v řízení pokračovat (srov. § 150 odst. 3 správního řádu). Magistrát tak nemohl vydat rozhodnutí o přestupku a žalovaný rozhodnutí o odvolání. Úkon, který by odůvodňoval vedení dalšího řízení po vydání příkazu, totiž nebyl učiněn. Za takové situace, kdy neexistovaly zákonem předpokládané podmínky pro vedení správního řízení, je pak zcela nadbytečné zabývat se otázkou, zda žalovaný správně posoudil podané odvolání jako přípustné, či nikoli. Za těchto specifických procesních podmínek je podle Nejvyššího správního soudu jedinou možností zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí magistrátu. Nadále tak bude v právní moci trestní příkaz ze dne 24. 8. 2017, kterým byl stěžovatel uznán vinným z popsáního přestupku a kterým mu byla uložena pokuta ve výši 3.500 Kč.“ (zvýraznění podtržením doplnil soud). Byť se NSS v dané věci zabýval rozhodnutím žalovaného, který zamítl odvolání pro nepřipustnost, závěry zde citované na projednávanou věc dopadají, neboť NSS implicitně konstatoval, že za obdobných procesních podmínek měl žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušit a nezabývat se otázkou přípustnosti odvolání, a ve věci tak nepřestal platit dříve vydaný příkaz, neboť podaný odpor byl nepřipustný.

31. Žalovaný přistoupil k aplikaci § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť zjistil, že proti příkazu nebyl podán odpor oprávněnou osobou, proto nemělo být pokračováno v řízení a nemělo být ani vydáno další rozhodnutí ve věci. Zastavení řízení je na místě zejména tehdy, pokud napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno. Odvolací orgán v takovém případě napravuje pochybení správního orgánu I. stupně, který vedl řízení a vydal rozhodnutí, ač k tomu neměl právní podklad, resp. nebyly pro to splněny procesní podmínky. Nelze tedy přisvědčit ani výkladu žalobce, podle kterého je nutno zastavení řízení vykládat jako „zproštění obvinění“; žalobce byl pravomocně uznán vinným příkazem ze dne 21. 2. 2019, zastavení řízení se vztahovalo pouze k té fázi, která byla vedena v rozporu se zákonem, a to pro neexistenci procesních podmínek.
32. Z citace § 150 odst. 3 správního řádu přitom přímo plyne, že zákonné důsledky podání odporu jsou vyloučeny v případech nepřipustného či opožděného odporu. Výklad žalobce o konvalidaci postupu správního orgánu I. stupně by však vedl k absurdnímu výsledku, kdy vada podání by byla napravována nezákonností ze strany správního orgánu. Taková kumulace vad a nezákonností by rozhodně nenaplnňovala princip právní jistoty, na který poukazuje sám žalobce v žalobě. Dle názoru soudu o porušení principu právní jistoty v důsledku vydání napadeného rozhodnutí hovořit nelze. Z dikce citovaných ustanovení § 89 a § 90 správního řádu výše jednoznačně plyne, že funkcí odvolacího správního orgánu je napravit nezákonnosti a nesprávnosti, ke kterým došlo v prvostupňovém řízení. Výklad žalobce by však znamenal, že by odvolací orgán nemohl tuto roli vůbec plnit, neboť by již samotný postup a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zakládaly „nedotknutelnou právní jistotu“ účastníka řízení (zde žalobce). To však jistě není smyslem a účelem odvolacího řízení.
33. Soud má ze všech uvedených důvodů za to, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem. Dospěl-li žalovaný k závěru, že odpor podala osoba odlišná od žalobce a jeho zmocněnce (PaCh), nemohlo takové podání způsobit účinky předvídané přímo zákonem pro podání řádného odporu.

34. K tomu soud dodává, že uvedenou vadou by byl zdejší soud povinen zabývat se dokonce z úřední činnosti, jak NSS v odkazované věci v bodě [21] uvedl: „*Neexistence podmínek pro vedení správního řízení totiž představuje natolik podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by vždy znemožnilo soudní přezkum v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS), a krajský soud se proto touto otázkou musí zabývat z úřední povinnosti [obdobně pak Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] Podle Nejvyššího správního soudu by bylo zcela absurdní činit jakékoli úvahy o včasnosti, případně přípustnosti odvolání za situace, kdy je zjevné, že vůbec nebyly dány podmínky pro vedení řízení před správním orgánem. Shora uvedené platí tím spíše, že stěžovatel námitku nenaplnění podmínek pro vydání rozhodnutí magistrátu a žalovaného fakticky uplatnil (viz bod 14 žaloby).“*
35. Soud uzavírá, že přestože z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jaké úvahy vedly správní orgán I. stupně k tomu, že považoval odpor za podaný oprávněnou osobou na základě zaslaných tří listin, a to navzdory neexistence odpovídajícího zápisu v obchodním rejstříku, žalovaný správně konstatoval, že potřebné skutečnosti doloženy nebyly, proto příkaz ze dne 21. 2. 2019 nabyl právní moci dne 8. 3. 2019 a správní řízení nemělo pokračovat, proto řízení zastavil.
36. Tato námitka je tak nedůvodná.
37. Velmi obecné přirovnání nastalé procesní situace učiněné žalobcem s dodatkem, že by bylo stěží představitelné, kdy by krajský soud v řízení před soudem nesprávně uznal zastoupení účastníka řízení, a následně v řízení o kasační stížnosti by NSS úkony takového zástupce anuloval s tvrzením, že zastoupení nebylo prokázáno, je naprosto nepřipadné. Soud ve stejné míře obecnosti této námítce uvádí, že jde o nepřipadné srovnání. Soudu přitom není z argumentace v žalobě jakkoliv zřejmé, z jakého důvodu se žalobce domnívá, že NSS by vadu nedostatku zastoupení (či pověření) nezohlednil, ba naopak, že by ji považoval za zhojenou pouhou skutečností, že krajský soud již provedl dokazování a věc projednal. Zjevný rozdíl mezi žalobcem srovnávanými situacemi plyne přitom již ze samotného smyslu a účelu správního řízení a jeho dvojinstančnosti, resp. zásady jednotnosti řízení, vystavěného především na tzv. apelačním principu, a smyslu a účelu soudního řízení správního, vystavěného výhradně na principu kasačním. Současně žalobce zřejmě záměrně přehlíží rozdíl i v tom, že soudy ve správním soudnictví řeší (mimo jiné) spory mezi správními orgány na straně jedné a fyzickými či právnickými osobami na straně druhé, a jsou tedy v pozici tzv. „nezávislé třetí strany“.
38. Pokud žalobce dále namítal nesrozumitelnost výroku, není z jeho žalobních námitek zřejmé, v čem se mu takto formulovaný výrok jeví nesrozumitelný. Soud připouští, že takto formulovaný výrok není typicky obvyklý, ale v daném případě nastala netypická procesní situace. Soud dále uvádí, že by akceptoval i výrok, který by v dané věci rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a řízení zastavil, bez podrobnější specifikace, od jakého okamžiku. Za daných okolností totiž nebylo dle názoru soudu nutno tuto skutečnost ve výroku specifikovat, neboť vyloučení zákonných následků podání nepřipustného odporu plyne přímo ze zákona, rozhodnutí o zastavení řízení by tak za daného právního stavu nijak nevylučovalo či nerušilo účinky pravomocného příkazu, a žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč považoval podaný odpor za nepřipustný. Tím, že však žalovaný ve výroku specifikoval, že řízení se zastavuje od okamžiku nabytí právní moci příkazu ze dne 21. 2. 2019, dle názoru soudu pouze blíže

konkretizoval a jistým způsobem tedy i zdůraznil, že věc má za pravomocně rozhodnutou a ukončenou. I tuto námitku soud považoval za nedůvodnou. Ostatně, žalobce sám se ve svém odvolání podaném dne 30. 4. 2019, zastavení řízení domáhal, patrně však měl zájem na tom, aby řízení bylo zastaveno z jiných důvodů.

39. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, podle níž měly správní orgány v pochybnostech ohledně zastoupení vyzvat žalobce k objasnění a případně odstranění nedostatku zastoupení. Navíc, žalovaný měl dle žalobce přihlídnout k plné moci předložené v odvolacím řízení, neboť byla udělena pro celé správní řízení.
40. Podle § 33 odst. 1 správního řádu *[ú]častník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.*
41. Podle § 30 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 21 odst. 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) platí, že jménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona (tímto zákonem je míněn o. s. ř.). Každý, kdo jedná za právnickou osobu, musí své oprávnění prokázat. V téže věci může za právnickou osobu současně jednat jen jediná osoba.
42. Pokud jménem žalobce podával odpor tvrzený zmocněnec s tím, že jedná jménem PaCh, bylo předně jeho povinností to prokázat, a to již v době, kdy činil daný právní úkon. Protože se tak nestalo, správní orgán I. stupně tvrzeného zmocněnce usnesením ze dne 13. 3. 2019 řádně vyzval dle § 37 odst. 3 správního řádu k doložení zastoupení žalobce, resp. jeho jednatelského oprávnění jménem PaCh, a v souladu s § 39 odst. 1 téhož zákona mu k tomu stanovil přiměřenou lhůtu 5 dnů. Usnesení s výzvou bylo doručeno tvrzenému zmocněnci datovou zprávou dne 16. 3. 2019 (viz doručenka na č. l. 41 správního spisu) a žalobci poštou dne 16. 3. 2019 (viz doručenka na č. l. 44 správního spisu). Nelze tedy přisvědčit žalobci v tom, že by správní orgán I. stupně žalobce řádně nevyzval k odstranění vady podání. Soud se navíc přiklání též k názoru žalovaného ve vyjádření k žalobě, a to, že pokud by tvrzený zmocněnec předložil řádnou plnou moc, a nejednal přes několik prostředníků, daná situace by nenastala. Není přitom žalobcem ani jeho zástupcem nijak vysvětleno, co bránilo tvrzenému zmocněnci zaslat správnímu orgánu I. stupně řádnou plnou moc znějící na jeho jméno v rámci prvostupňového řízení, když v rámci řízení odvolacího již tento postup dodržel. Soudu je přitom z jeho úřední činnosti známo (viz za všechny např. odkazovaná věc v bodě 28. výše), že nejde o první a zdaleka ne ani poslední případ takového postupu pana K. při zastupování pachatelů dopravních přestupků ve správním řízení, což skutečně svědčí o jakési procesní strategii, která má za cíl protahovat správní řízení do takové míry, aby již daný pachatel nemohl být za svůj dopravní přestupek postižitelný v důsledku uplynutí promlčecí doby.
43. Po podání odvolání dospěl žalovaný k odlišnému právnímu závěru ohledně doložení jednatelství tvrzeného zmocněnce. Podle názoru soudu nebylo povinností žalovaného vyzývat žalobce znovu k dalšímu objasňování nebo odstraňování vad podání dle § 37 odst. 3 správního řádu, neboť podstatné bylo, že již ve fázi řízení v prvním stupni se žalobci ani jeho tvrzenému zmocněnci nepodařilo tuto vadu odstranit ve lhůtě k tomu stanovené. Naopak, bylo jednoznačně povinností žalobce, resp. jeho tvrzeného zmocněnce, ve stanovené lhůtě vytykaný nedostatek odstranit tak, aby byla postavena na jisto existence zastoupení (vč. jednatelství jménem PaCh), neboť tato skutečnost má zásadní význam pro další postup správního orgánu, i pro účastníka správního řízení (zde žalobce) samotného.

Správní orgán musí vědět, kdo je oprávněn na účastníka činit právní úkony a komu má být doručováno. Nemůže být přitom jakkoliv akceptovatelný názor žalobce, že prokázání zastoupení lze učinit bez přihlídnutí k individuálním okolnostem případu dodatečně, tj. v podstatě kdykoliv v budoucnu neomezeně, kdy to účastník řízení sám uzná za vhodné, resp. až v odvolacím řízení, o kterém ostatně není v prvostupňovém řízení ani zřejmé, zda bude vůbec iniciováno. Takový názor žalobce odporuje principu právní jistoty a je v rozporu i se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Výklad zastávaný žalobcem by otevřel možnost k pozdějšímu zpochybnění procesních úkonů, případně časově neomezenému napravování vad a nedostatků podání účastníka prvostupňového správního řízení. Takový bezbřehý „hojivý“ účinek nevyslovil ani Ústavní soud v žalobcem odkazované judikatuře (náleze ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 3144/14). Závěry v tomto nálezu dokonce na situaci žalobce ani nedopadají. Ústavní soud dospěl k závěru, že dodatečným předložením plné moci je zhojen nedostatek jejího předložení i u procesních úkonů učiněných před podpisem plné moci, avšak podstatou je, že tato plná moc bude předložena ve lhůtě určené soudem, *mutatis mutandis* zde správním orgánem I. stupně. K obdobnému závěru dospěl ostatně i NSS v jiné věci ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2019, sp. zn. 4 As 26/2018. To se však ve věci žalobce nestalo.

44. Dále nelze v projednávané věci odhlédnout ani od skutečnosti, že v pozici zmocněnce vystupovalo v průběhu správního řízení v důsledku procesní strategie žalobce hned několik osob, a nebylo zcela zřejmé, kdo jím tedy má být; žalobce totiž udělil původní plnou moc, včetně fáze odvolací řízení, společnosti PaCh, nikoliv tvrzenému zmocněnci, který však jménem PaCh ve správním řízení vystupoval, aniž by byl v uvedené době evidován v příslušném rejstříku jako osoba, která tak může jménem PaCh, či spolku OS činit. Tato plná moc přitom byla časově omezena na dobu jednoho roku. Jak však plyne z § 33 odst. 1 správního řádu, v téže věci může mít účastník řízení pouze jednoho zmocněnce. V odvolacím řízení pak žalobce zmocnil přímo tvrzeného zmocněnce plnou mocí ze dne 30. 4. 2019, která je udělena rovněž pro celé správní řízení, přičemž tato plná moc byla doručena správnímu orgánu I. stupně spolu s odvoláním až dne 30. 4. 2019. Žalobce si též ve své argumentaci vlastně protiřečí, neboť na jedné straně se v žalobě domáhá uznání toho, že v řízení před správním orgánem I. stupně jej zastupoval jako zmocněnec P. K. na základě plné moci ze dne 30. 4. 2019, avšak současně poukazuje na to, že jej před stejným orgánem zastupovala jako zmocněnec PaCh na základě plné moci ze dne 28. 2. 2019 (za kterou pan K. toliko „jednal“).
45. K tomu soud odkazuje především na závěry v rozsudku NSS ze dne 26. 11. 2020, sp. zn. 8 As 126/2020, který vyložil, že odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem jsou vůči správnímu orgánu účinné, jakmile mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny, přičemž zvolí-li si účastník jiného zástupce, platí, že tím také vypověděl plnou moc dosavadnímu zástupci. Dovodil tak na základě analogického užití § 28 odst. 2 a 3 o. s. ř. Právní fikce vypovězení plné moci dosavadnímu zástupci zvolením nového zástupce nastává okamžikem předložení plné moci pro nového zástupce správnímu orgánu. Účel právní úpravy je v tomto směru zřejmý, a sice poskytnout jistotu, s kým má správní orgán jednat. Až okamžikem předložení nové plné moci se správní orgán dozvídá, kdo je *nově* oprávněn za účastníka jednat namísto původního zmocněnce, a až od tohoto okamžiku může nový zmocněnec činit za účastníka procesní úkony. Soud proto uzavírá, že skutečnost, že plnou moc ze dne 30. 4. 2019 udělil žalobce tvrzenému zmocněnci pro celé správní řízení (tj. včetně řízení prvostupňového) automaticky a bez dalšího neznamena, že správní orgány měly povinnost uznat všechny dosavadní úkony učiněné

tvrzeným zmocněncem bez přihlídnutí k procesnímu kontextu celé věci. Je tedy jednoznačné, že pokud byl tvrzeným zmocněncem podán odpor dne 1. 3. 2019 (posléze znovu 6. 3. 2019), aniž by doložil své jednatelské oprávnění za žalobcem označeného zmocněnce (společnost PaCh) a nová plná moc, tentokrát již výslovně znějící na jméno pana K., byla správnímu orgánu I. stupně doručena až 30. 4. 2019, účinky zastoupení panem K. mohly nastat teprve dnem doručení této nové plné moci správnímu orgánu I. stupně, tedy 30. 4. 2019, a teprve od této chvíle nebylo sporu o tom, kdo je nově zmocněncem žalobce, tudíž v této fázi řízení již ani nevznikla potřeba žalobce vyzývat k objasnění osoby zmocněnce.

46. I tyto námitky tak soud neshledal důvodnými.
47. Pokud dále žalobce obecně namítal (bod [15] žaloby), že v důsledku nesprávného vyhodnocení přípustnosti podaného odporu byl zkrácen na svém právu na soudní ochranu, a to proto, že mu bylo znemožněno podat opatření proti nečinnosti a následně nečinnostní žalobu, soudu není zřejmé, v čem konkrétně byl žalobce nemožností podat tento opravný prostředek zkrácen na svých právech. Smyslem a účelem správního řízení ve věci přestupku je projednat předmět řízení vymezený v oznámení o zahájení řízení a vydat ve věci rozhodnutí. Tento účel byl v dané věci naplněn; správním orgánem bylo ve věci rozhodnuto a byly tedy postaveny na jisto práva a povinnosti žalobce coby obviněného z dopravního přestupku, a to již ve zkráceném řízení příkazem ze dne 21. 2. 2019, který nabyl právní moci dne 8. 3. 2019, což správně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. V daném případě byla věc žalobce navíc nesprávně projednána i věcně v rámci tzv. „standardního“ (tj. nikoliv zkráceného) správního řízení, a to v přiměřených lhůtách, kdy posléze zrušené meritorní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 18. 4. 2019. Tím, že žalovaný toto rozhodnutí zrušil pro nezákonnost, nemohlo žalobce jakkoliv zkrátit na jeho právu na soudní ochranu, neboť evidentně žalobu proti rozhodnutí žalovaného podal a soud mu ji též tímto rozsudkem věcně projednal. Nemožnost uplatnit zcela hypotetickou linii opravných prostředků, kdy ke splnění podmínek pro jejich použití nemusí vůbec nastat (a zde ani nenastala, protože správní orgán nebyl nečinný a rozhodnutí ve věci vydal, čímž splnil cíl správního řízení) nezpůsobuje nezákonnost postupu nebo vydaného rozhodnutí správního orgánu.
48. Tato námitka se tak soudu jeví jako zjevně účelová a vychází zřejmě z dlouhodobě zastávané procesní strategie zástupce žalobce, resp. jeho zmocněnce ve správním řízení v obdobných věcech, známých soudu z úřední činnosti, jejímž cílem je, jak již bylo řečeno, právě využití všech možných právních prostředků nápravy, aby byl rozhodující správní orgán zahlcen, a aby bylo dosaženo co největšího prodloužení řízení, a tím i uplynutí promlčecí doby přestupku.
49. Žalobce konečně namítl i porušení § 15 odst. 4 správního řádu, neboť součástí podaného odvolání byla žádost o sdělení, která úřední osoba bude o odvolání rozhodovat. Žalovaný však tuto žádost nevyřídil. Pokud by však zástupce žalobce věděl, že ve věci bude rozhodovat Mgr. S. D., určitě by vznesl námitku podjatosti, neboť Mgr. D. se o zástupci žalobce opakovaně vyjadřuje negativně. Žalobce pak dále uvádí několik údajných tvrzení či útoků ze strany Mgr. D. vůči jeho zástupci (body [41] a [42] žaloby). O podjatosti Mgr. D. dle žalobce svědčí též skutečnost, že nepoučil žalobce, ani P. K., že ve věci bude rozhodovat on, a to s jediným cílem, aby nemohla být namítána jeho podjatost. Žalobce dále na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudky NSS, sp. zn. 1 As 175/2014 a sp. zn. 4 As 205/2017, z nichž i rozsáhle citoval.

50. Podle § 15 odst. 4 správního řádu [o] *tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*
51. Soud neshledal důvodnou ani tuto námitku. Oproti názoru žalobce soud konstatuje, že v daném případě nedošlo k porušení uvedeného zákonného ustanovení. Předně žalobce zcela v rozporu s obsahem odvolání podaným dne 30. 4. 2019 tvrdí, že odvolání obsahovalo žádost dle uvedeného zákonného ustanovení o sdělení oprávněné úřední osoby žalovaného, avšak soud ze správního spisu zjistil, že taková žádost se v odvolání, založeném na čl. 87 správního spisu, nenachází (odvolání obsahuje 10 řádků souvislého textu). Tudíž žalobci nemohlo vzniknout ani žádné legitimní očekávání, že mu tato informace bude samostatně sdělena. Již z tohoto důvodu je uvedená žalobní námitka nedůvodná.
52. Nedůvodná by tato námitka však byla s ohledem na individuální okolnosti daného případu, zejména s ohledem na subjekty, které v něm vystupují jako zástupci žalobce, i kdyby taková žádost v odvolání uplatněna byla, neboť žalobce v žalobě jako důvod podjatosti Mgr. D. uvedl, že se opakovaně negativně vyjadřuje právě o zástupci žalobce (tj. Mgr. V.). Nelze však přehlédnout, že v době podání odvolání byl žalobce zastoupen zmocněncem P. K., nikoliv Mgr. V., který zastoupení žalobce převzal teprve v řízení o žalobě před zdejším soudem. Není tak zřejmé, z čeho žalobce podjatost Mgr. D. dovozuje, když žalovaný v době rozhodování o odvolání nemohl s určitostí vědět, že následně žalobce podá žalobu, a že jej v řízení o žalobě bude zastupovat právě Mgr. V. Pokud by snad chtěl žalobce argumentovat tím, že žalovaný má předvídat, že ve věcech, v nichž vystupuje ve fázi správního řízení jako zmocněnec P. K., zpravidla v řízení o žalobě zastupuje pachatele přestupků Mgr. V., lze pak obdobně oponovat, že P. K., jakož i zástupce žalobce mají předvídat, že o odvolání rozhodne Mgr. D., jakožto jediná oprávněná úřední osoba. K tomu se však soud jedním dechem ztotožňuje s argumentací žalovaného ve vyjádření k žalobě, že tato skutečnost je nadto zástupci žalobce, jakož i jeho zmocněnci ve správním řízení, prokazatelně notoricky známá, byl o tom nespočetněkrát poučen v obdobných věcech, a to i v režimu § 15 odst. 4 správního řádu, avšak stále trvá na tom, aby byly zastupování pachatelé přestupků o této skutečnosti samostatně poučovány. O účelovosti této námitky svědčí též skutečnost, která je soudu známá z úřední činnosti, a sice že zástupce žalobce ji uplatňuje téměř doslovně stejně a opakovaně i ve věcech jiných žalobců (viz např. zdejším soudem rozhodnutá věc evidovaná pod sp. zn. 1 A 26/2020). V kontextu těchto skutečností pak jde dle názoru soudu opět o součást obstrukční strategie zástupce žalobce, která by nemohla požívat právní ochrany soudem. Nad rámec nezbytně nutného soud doplňuje, že bylo svobodnou vůlí žalobce, jakého zmocněnce, a následně zástupce v řízení před soudem, si zvolí, proto jde jejich postup k jeho tíži.
53. K velmi stručnému nesouhlasu žalobce a jeho zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na webu NSS soud uvádí, že žádným způsobem nesouvisí s předmětem řízení, a proto se soud nemohl k němu jakkoliv vyjadřovat.

IV. Závěr a náklady řízení

54. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

55. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Ve věci byl naopak úspěšný žalovaný, tomu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 29. listopadu 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně